

ning ikke havde fundet Sted. — Men dernæst, selv om man nu vil sige: Resten stille vi anderledes op, betragte vi fra et noget andet Synspunkt, nemlig som det, der endnu har bevaret Krigsskatmærket, fjøndt der er hængaaet 25 Mar, siden det blev givet, saa vil jeg sige, at det Standpunkt, at man for Løds vil have de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. opgivne og saa forhandle paa Grundlag af Resten, er Noget, som jeg for mit Vedkommende under ingen Omstændigheder vil være med til. Vi forhandle paa Grundlag af den bestaaende Indtægtsstilstand, og saa kan Enhver tillægge den Omstændighed, at en vis Del jo endnu bærer dette Mærke, den større eller mindre Betydning, som han maatte ville tillægge den, men der er ikke Tale om, at man paa Forhand kan sige: Den Del af Indtægten regne vi ikke med; den trække vi for Løds fra og forhandle paa Grundlag af Resten. Det er et Standpunkt, som dette Thing ikke har vedkjendt sig, og som jeg antager, det heller ikke vil vedkjende sig i Fremtiden. Naar det foreliggende Lovforslag desuagtet fremdeles fastholder det, siger jeg: Det er ligesaa haabløst paa dette Punkt at komme til Enighed, som det nogen- sinde har været. — Men iøvrigt vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at man kan dog ikke se hen til den Forandring, der er foregaaet i Henseende til Statshusholdningens Krav i de Aar, der ligge imellem den sidste Behandling af Toldloven og den nuværende. Jeg vil minde om f. Ex., hvorledes Staten har overtaget af kommunale Udgifter den halve Million til Sindsyge. Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa, hvorledes ogsaa den høitærede Opposition paa sit Program har saadanne økonomiske Reforme, som ville medføre i høj Grad forøgede Udgifter. Jeg kan egentlig ikke tænke mig, hvorledes man kan gennemføre en Ordning, naar man fra den ene Side stiller saa forøgede Krav til Staten, navnlig efter de mange Projekter, som ere fremkomne med Hensyn til Udviklingen af Kommunikationsvæsenet, og samtidig dermed saaledes vil berøbe Statskassen de Midler, som ikke paa nogen Maade kunne undværes, hvis de nævnte Projekter skulle gennemføres.

Naar jeg saa kommer til det andet Spørgsmaal: Hvorledes skal Dækningen tilveiebringes, vil det mindes, at her har der i Tidens Løb ogsaa gjort sig forskellige Opfattelser gjældende. Først heed det ifig: Dækning skal tilveiebringes gennem en Formue- og Indtægtsstat. Det var det oprindelige Standpunkt, som man fastholdt, særlig saaledes, at Størelsen af den skulde bestemmes paa Finantsloven. Saa kom der et

Tidspunkt, hvor man sagde: Nei, det skal ske gennem en Brændevins- og Alstat. Men paa de Forslag, der kom til os, vare uheldigvis Brændevinen og Allet forsvundne, og der var kun Tale om nye Bestatningslove, og endelig i det sidste Forslag var der slet ingen Dækning, men Dækningen skulde tilveiebringes derigjennem, at saa at sige den forøgede Indtægt af Tolden betragtedes som Dækning for Afgangen i Indtægter, et Synspunkt, som jeg iøvrigt ikke rigtig kunde forstaa. Men det skal jeg nu ikke videre dvæle ved. Thi nu er man jo i alt Fald gaaet til den Opfattelse, at man siger, at det Beløb af Indtægtsformindskelsen, som efter det høie Folkethings Formening skal dækkes, det skal dækkes gennem en Alstat. Det er forsaavidt en Smøbekommen mod dette Things tidligere Standpunkt, som man altsaa er gaaet ind paa at sige, at de Indtægter, som gennem Toldlovforandringen maa tabes paa den indirekte Bestatning, igjen skulle tilføres Statskassen paa andre Omraader end den indirekte Bestatning og særlig altsaa gennem en Alstat. Forsaavidt kunne vi altsaa ikke sige Andet, end at der er foregaaet en Tilnærmelse, som muliggjør en Gang i Tidens Løb at komme til en Forstaaelse i Henseende til Maaden, paa hvilken Dækning skal tilveiebringes.

Men saa kommer et tredie Spørgsmaal, nemlig dette: skulle vi votere en Indtægtsformindskelse paa Toldloven uden samtidig at votere Dækning ved Alstatsloven? Der- til siger jeg: dette Thing har ved den tidligere Behandling af den Samling Love, som da forelaa, nemlig Lov om Told- og Skibsafgifter, Lov om Brændevinsbestatningen og Lov om en Bestatning af Al, tilkjendegivet sit Standpunkt saa klart og bestemt, at jeg tror ikke, at der paa dette Punkt er nogenjomhelst Grund til at antage, at det høie Thing her vil løbe fra det Standpunkt, som det en Gang saa fast og bestemt har stillet sig paa. Jeg vil gøre opmærksom paa, at vi i Samlingen 1882—1883, den Gang da man havde sendt os Toldloven over med en Paragraf, hvori der stod, at Loven skulde træde i Kraft, naar nye Skattelove vare tilveiebragte, hvorved Indtægtsformindskelsen 5,950,000 Kr. bragtes ned til det Beløb, som Krigsskatten paa Brændevin og Væredforselen i Forbindelse med $\frac{1}{5}$ af Roesullerafgiften har indbragt i det nærmest foregaaende Finantsaar, men saa vedtogge vi en motiveret Dagsorden, hvori vi erklærede, at vi besluttede at udsætte Behandlingen af det af Folkethinget tilbagevendte Forslag til Lov om Skibs- og Toldafgifter, indtil de i Forbin-